

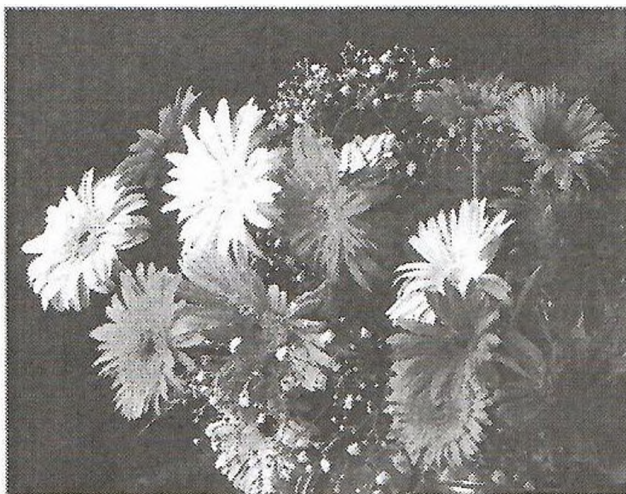
Nu am intitulat întâmplător această rubrică astfel, întru câțva patetic - Odă bibliotecarilor, prin ea subînțelegându-se, desigur, ceva mai mult: elogiul cărții, elogiul muncii bibliotecarului, elogiul bibliotecii ca instituție de culturalizare și informare.

Grupajul de materiale de mai jos prezintă o serie de reflecții și opinii despre rostul cărții, despre importanța bibliotecii în viața noastră, despre valoarea muncii de bibliotecar etc. Semnatarii materialelor, iar o dată cu ei și redacția BiblioPolis, au dorit să anticipeze astfel sărbătoarea profesională Ziua bibliotecarului, manifestându-și și pe această cale profundul respect pentru activitatea bibliotecilor și a angajaților lor, marea dragoste pentru carte, pentru valorile spirituale în genere. Așa cum subliniază unul dintre autorii găzduți la această rubrică, este foarte bine că s-a fixat la nivel oficial o zi când se motivează dorința beneficiarilor de a aduce bibliotecarilor florile recunoștinței... însă ei ar merita, cu siguranță, mai des și mai multe

gesturi de grațitudine.

Sincere felicitări și frumoase urări cu ocazia sărbătorii profesionale, dragi colegi! Toată dragostea și recunoștința noastră pentru strădaniile Dvs. de a face locuitorii capitalei niște oameni mai instruiți, mai documentați, mai buni, mai generoși!... Iar alte semne ale stimei, prețuirii și grațitudinii, pentru ceea ce faceți zi de zi, le veți afla în fiecare număr nou al revistei noastre...

Redacția BiblioPolis

GÎNDURILE NOASTRE TOATE - DESPRE BIBLIOTECĂ, DESPRE CARTE...

*Svetlana NIȚĂ,
studentă la USM:*

Sunt multe întrebări care necesită un răspuns. Uneori acesta vine spontan, alteori trebuie să pătrunzi în esența lucrurilor. Mă întreb: ce este, totuși biblioteca? Un spațiu unde sunt multe rafturi de cărți, un depozit pentru păstrarea valorilor culturale? Poate fi vorba și despre aceasta, dar nu numai...

Biblioteca este locul unde ne regăsim în sine, putem călători în spațiu și timp pe aripile imaginației ale cărților, descoperim informații utile pentru prezent și viitor.

Bibliotecile reprezintă o putere, o forță pentru binele public. Ele constituie puncte accesibile pentru toți cei ce au nevoie de informații cu ajutorul cărora să poată urca treptele necunoscutului și să poată face față provocărilor cotidiene. Prin preservarea patrimoniului spiritual și promovarea participării democratice, bibliotecile se adresează grupurilor cu nevoi speciale și din perspectiva genurilor. Prin cooperare cu muzee și arhive, promovează includerea socială și culturală.

Scopul bibliotecilor rămâne a fi unul

major: de a constitui, a organiza, a prelucra, a dezvolta și a conserva colecții de cărți, publicații periodice, alte documente specifice și baze de date, pentru a facilita utilizarea acestora în scop de informare, cercetare, educație sau recreere etc.

Bibliotecile oferă un complex unic de resurse și servicii, contribuind la dezvoltarea unei societăți culte, civilizate. Această instituție este un loc sigur, lipsit de riscuri și cu un pronunțat caracter social, tratându-și în aceeași măsură vizitatorii. Este o poartă deschisă spre noi cunoștințe, spre educare, avînd la temelie o diversitate de focare destinate schimbărilor.

Prin tradiție, bibliotecile sunt instituții ce conțin informații tipărite sau manuscrise. Astăzi, apariția și răspîndirea noilor tehnologii informaționale, constituie un element de antiteză față de imaginea de la început: este tot mai greu să se conceapă o bibliotecă fără literatură virtuală.

Dacă e să vorbim despre cele enunțate mai sus, putem menționa că rolul pe care îl are o bibliotecă în viața comunității este foarte important. Pentru ca bibliotecile să poată face concurență altor instituții ce apar în societatea contemporană, ele trebuie să-și îmbunătățească continuu imaginea, rolul în societate și eficiența.

Un aport considerabil îl are bibliotecarul, care prin munca sa îi dă cititorului o notă de optimism, ajutîndu-l să se orienteze în oceanul informațional. Cu ocazia sărbătorii naționale a bibliotecarilor, vrem să-i felicităm pe toți cei care au forță să stea o viață printre cărți, să-și împărtășească generos experiența ca adevărați piloni ai culturii, unde cheia de început este cartea. Să rămîină mereu așa cum sunt: tineri în noianul de amintiri ale trecutului, plini de viață, răbdători și cu noi forțe înaintînd pe valorile duse de corabia vieții. Să ne trăiți, dragi și scumpi bibliotecari!

Neculae POPA,

Secretar al Congresului Mondial Român, Los Angeles:

Am părăsit Tara împreună cu soția și cei patru copii, ultimul de un an și trei luni, după 14 ani de așa-zisa libertate comunistă, la care se adăugau cei 14 ani de închisoare, ca deținut politic.

Am vîndut tot din casă: mobilă, haine, bibliotecă, dar nu am strîns suficienți bani pentru a plăti biletele de avion pînă la Roma. Aveam bani de tren, dar mi-era teama de a nu fi întorși la frontieră, la controlul bagajelor îți puteau introduce orice ca apoi să te învinuiască și să fii reținut. Atunci am apelat la un fost coleg de închisoare care deja emigrase în Germania, Volkmer Gunter, originar din Brașov, care mi-a cumpărat biletele de avion, așa că în final tot cu avionul am plecat.

Am luat cu noi cei patru copii, ceva mîncare, căci nu știam ce ne așteaptă, schimburi, haine pentru

copii și numai o singură carte, Biblia.

Am lăsat cărți scumpe și dragi mie ca să putem lua suficiente lucruri pentru copii, zicîndu-mi că îmi voi completa biblioteca atunci cînd voi ajunge în lumea liberă, și așa a și fost.

Sunt un visător, om al poeziei, trăiesc încă în trecut și îmi este imposibil să mă despart de Radu Gyr, fără de care astăzi nu aș fi fost ceea ce sunt. Desigur, nu mă despart de Mihai Eminescu, inclusiv de opera lui politică, nici de George Coșbuc, poetul meu preferat.

Cunoscîndu-vă pe voi, românii basarabeni, brazi plantați de strajă la hotarul de răsărit al Neamului Românesc, am avut revelația să dau de un alt titan al literaturii române, Grigore Vieru, pe care de la o vreme îl port cu drag în inima mea.

Valentina BRÂNCOVEANU,
pictoriță:

... Copilăria mi-am petrecut-o în cartierul vechi al Sculenilor, din Chișinău. Am avut norocul să locuiesc într-o casă la sol, cu mulți pomi și grădină. Îmi amintesc cum într-o bună zi am urcat în bătrînul nuc de lângă casă, iar de acolo să urc în pod ca să iau nuci. Acolo am avut surpriza să găsesc, printre lucrurile depozitate, prima carte românească din viața mea - *Grelo de Meronni*. O carte de dragoste, despre viața unei vestite balerine franceze. Eram prin clasa a 7-a. Mi-a plăcut atît de mult, că am recitat-o de mai multe ori. Pe atunci în biblioteca școlară găseai doar cărți în grafie chirilică...

Tocmai asta a fost surpriza cea mare. Era o carte din biblioteca părinților, care făcuseră școală pe timpul românilor.

- *Cum ați trecut de la litere chirilice la grafie latină?*

- Foarte ușor și firesc, intuitiv bănuiam și simțeam că este adevărul nostru alfabet.

- *Dar ce cărți puteați citi în biblioteca școlară?*

- Sinceră să fiu nu mă prea trăgeam la biblioteca școlară, deoarece aici și se propuneau numai cărți de propagandă sovietică și comunistă gen *Pavlik Morozov*, *Ceapaev*, *Tinăra gardă* etc. Acele cărți nu se dădeau la citit, erau nu știu cum seci, lipsite de substanță și suflet.

- *Care a fost prima carte din viață, să zicem, mai consistentă? Și care vă e biblioteca preferată?*

- Am început să simt gustul cărților în anii studenției la Colegiul de arte plastice din Chișinău, atunci cînd am citit despre Michelangelo, Rodin, Van Gogh, Brâncuși. M-am împăcat bine cu bibliotecile și mi-am dezvoltat o anumită cultură pentru carte atunci cînd la Chișinău au apărut miraculoasele biblioteci de carte românească, adevărate temple de spiritualitate și civilizație precum "*Transilvania*", "*Onisifor Ghibu*", "*Alba Iulia*". Vizitez cu plăcere Biblioteca Națională, Biblioteca Municipală "B. P. Hasdeu", unde, grație muncii și abnegației bibliotecarilor de aici, poți să găsești orice informație, să te documentezi, ai acces la orice domeniu sau noutate editorială.

Am și o mică, dar prețioasă bibliotecă personală, pe care am adunat-o, mai ales în anii de pînă la 1990, ca toată

lumea bună - din librăriile de carte românească hăt de la Moscova, Lenin-grad, Cernăuți. În așa fel mi-am creat o mică bibliotecă de artă, clasicii picturii universale, literatură artistică.

- *Dnă Valentina Brâncoveanu, nu e un secret că o carte miraculoasă pentru Dvs. o constituie pictura, pînzele... Recent v-ați întors de la munte, dintr-o vacanță de vis în locurile cele mai pitorești din România, o vacanță oferită de emisiunea "Surprize-surprize" de la TVR-1...*

- ... Și sponsorizată de dna Maria Stoian, președintele Agenției de turism rural, ecologic și cultural. Sunt cu adevărat coplesită de tot ce am văzut. Vreau să spun că nu știu dacă am să nimeresc în rai, dar în raiul de pe pămînt am fost... În această o lună și jumătate de sejur am vizitat cele mai renumite pensiuni rurale de peste Prut: "Poiana Mărului" de lângă Brașov, "Munții Bucegi" și "Piatra Craiului", "Făgărașul", "Vrancea", mai multe localități extrem de pitorești din Bucovina și Ardeal.

- *Ce lucrări v-a inspirat dumnezeiasca natură din Țară?*

- Am nimerit tocmai în timpul cositului. Multă lumină, aer, culori - o adevărată oază de inspirație. Bărbații plecau la cosit la 6 dimineața, iar nevestele din urmă clădeau căpițele. Pe la amiază copiii le aduceau ulcioare cu lapte rece covăsit, scos din frigider. Nu voi uita nici mîncărurile tradiționale de la munte - ciulama cu ciuperci și mămăliguță, ciorbă din lapte covăsit și hamei, tocăniță din carne de miel sau mistreț.

Am pictat foarte mult florile de munte: margarete, cimbru, coada-calului, ciuboțica-cucului, măcrișul... Vreau să spun că am întîlnit și o lume deosebită, deschisă spre frumos și comunicare. Ei știu să aprecieze un om de creație. M-au primit și s-au comportat cu mine cu mult respect și dragoste. Aș dori ca prin intermediul revistei să le mulțumesc tuturor celor întîlniți pentru vacanța de vis prin raiul celor mai pitorești locuri din România și, în special, doamnelor Andreea Marin de la emisiunea "*Surprize-surprize*" și Maria Stoian, de la Agenția de turism rural, ecologic și cultural.

Consemnare: T. G.

**Andrei CONIȘESCU, deputat în Parlamentul R. Moldova,
președintele Comisiei pentru ecologie și dezvoltarea teritoriului:**

Primul contact cu cartea l-am avut la cinci ani... atunci am învățat literele, din cartea de căpățîi a mamei - Sfînta Scriptură. Era o ediție "populară", format mare, cu litere mășcate și ... latine, căci părinții mei, cu cîteva clase românești, nu știau alt alfabet decît cel latin și, se pare, nici nu aveau nevoie de alte litere.

La școală, în clasa întîii, tin minte, am împrumutat deodată patru cărți, pe care le-am adus să le restituim chiar a doua zi. Bibliotecara, firește, nu m-a crezut că le citisem și m-a pus să-i povestesc conținutul la fiecare... Una din acele prime cărți împrumutate era un basm de Ion Creangă, îmi amintesc bine cu cît entuziasm depănam firul poveștii.

Casa părintească de la Sofia-Drochia, județul Bălți, se afla în apropierea căminului cultural, numit mai des "club". Aici era și biblioteca satească. Probabil că această vecinătate m-a determinat să devin destul de repede cititor și al acestei biblioteci. Mai era însă ceva la mijloc: la biblioteca satului lucra o femeie de excepție, o bibliotecară bună și înțeleaptă, care știa a găsi un limbaj comun cu fiecine cititor, fie el copil, fie el tîran în vîrstă, dumneaei știa a face din toți adevărați prieteni ai cărții.

În anii de studenție la Chișinău, în afară de biblioteca universitară, am mai frecventat două biblioteci: actualele Biblioteca Națională și Biblioteca Municipală. De altfel, la Municipală, ca cititor, mă simțeam nu știu cum mai bine: poate de aceea că deservirea era mai rapidă, poate pentru că în sala cu geamurile spre artera principală a orașului era mai multă lumină, poate fiindcă era mai puțină lume și parcă mai multă libertate...

Cînd am venit la studii la Chișinău, am mai apucat două librării în care se vindeau și cărți din România: una era pe actualul bulevard Ștefan cel Mare și Sfînt, alta - pe str. Pușkin. După in-

vadarea Cehoslovaciei, în august 1968, de către URSS și alte țări comuniste, dar fără de România, de la noi au dispărut și librăriile românești, tot atunci au fost interzise și abonamentele la ziare și reviste de peste Prut. Din fericire, însă, restricția viza numai RSS Moldovenească, astfel încît calculul celor care au vrut să ne lipsească de această sursă de hrană spirituală nu a fost tocmai eficient. Căci românii basarabeni au început a colinda URSS-ul și pentru a cumpăra cărți din România! Numai de unde nu am achiziționat cărți și discuri românești eu, ca și mulți prieteni și colegi de ai mei: de la Tașkent (Uzbekistan), din Baku (Azerbaidjan), din Kazahstan și Siberia... ca să nu mai vorbesc de Kiev, Moscova, Leningrad (Sankt-Petersburg) sau de Cernăuți și Odesa, unde mergeam, uneori, de cîteva ori pe lună cu un singur scop: de a ne completa bibliotecile personale cu "fructul oprit". Am adunat aproape toate volumele din colecțiile *Biblioteca școlară-lui*, *Biblioteca pentru toți*, diverse dicționare, în special cele din colecția *Albatros*, monografiile și albume de artă... După 1990, cînd copiii noștri au început să învețe la licee după programe românești, nu au dus lipsă de nici un roman sau de vreun poem, eseu, de vreo poezie, piesă dramatică etc., pe care le aveau acasă în ediții dotate cu excelente tabele cronologice și referințe critico-istorice.

În 1990, cînd URSS-ul era de-acum în delir, am contribuit și eu la completarea bibliotecilor basarabene cu carte românească. Datorită bunăvoinței colegilor de la Iași, am adus două camioane de literatură economică, aceste volume completînd de minune fondurile bibliotecii Institutului economiei agrare, unde activam pe atunci în calitate de șef de direcție. Am participat nu numai la selectarea cărților, la îmbarcarea lor, dar și la transportare... căci am fost chiar eu la volanul ace-

lor mașini gigantice de tipul numit "păpuș". Atunci am văzut spaima și vigilența idioată a lucrătorilor vamali în fața cărților românești. Dar, repet, era anul 1990, era URSS-ul... Mai trist e că, din câte știu, și acum, la începutul sec. XXI, există o atitudine nu dintre cele mai binevoitoare față de cartea românească, la unele vămi de pe malul stîng al Prutului...

În prezent, beneficiaz mai ales de serviciile Bibliotecii Parlamentului R. Moldova, ale cărei fonduri și colecții sînt tot mai bogate și mai variate, pe an ce trece. Prin serviciul de schimb interbibliotecar obțin orice carte, revistă, alte documente depozitate la Biblioteca Națională sau la oricare alta din țară și dincolo de hotarele ei.

Amintisem de excepționalele dicționare românești sau bilingve din colecția editurii bucureștene *Albatros*. Ele ne-au ajutat, în multe privințe, să ne cunoaștem și să ne îmbogățim vocabu-

larul în condițiile cînd limba română era în Basarabia pe post de Cenușăreasă. Încă în 1994 aveam pregătit pentru tipar un dicționar de termeni din domeniul finanțelor și băncilor. Anumite împrejurări au fost atunci ostile editării acestui dicționar și iată că am revenit la idee în ultimii ani. Între timp s-au schimbat multe și pentru a garanta calitatea cărții, am luat cîțiva coautori, printre care și fiicele mele: Maria, care face masteratul la economie și finanțe în Grecia, și Eliza, doctorandă la ASEM. Mai am un manuscris în lucru... sper să-l definitivez în curînd și să vadă lumina tiparului, nu am nici o îndoială că va trezi interesul multor cititori, e ceva între economie și investigație publicistico-juridică...

Pot spune că am crescut printre cărți, într-un cult al cărții și acest cult este prezent în sufletul tuturor membrilor familiei mele. Viața noastră este greu de conceput fără cărți.

Mihai BOLOGAN, student la Facultatea de cibernetică, statistică și informatică economică, ASEM:

Curiozitatea de copil m-a făcut să răsfoiesc diferite cărțuții și să învăț literele cu mult înainte de a merge la școală. Erau cărțile fraților mei mari sau ale verisorilor noștri și, desigur, erau cu litere rusești: îmi păreau bizare, nu știu cum sucite și lățite pe pagină... Diferența am sesizat-o mai ales cînd am deprins și literele latine, mama, profesoară de spaniolă, lucra mai mult cu alfabetul latin și normal că m-a învățat să-l citesc. La liceu, nu am avut a face decît cu literele latine - după 31 August 1989 buchile slave nu mai aveau ce căuta în cărțile românești, în plus am învățat engleza și franceza.

Îmi amintesc bine care a fost prima carte "serioasă" pe care am citit-o în copilărie, se numea *Bambi*, de un autor austriac, dacă nu mă înșel. Pe atunci era în mare vogă un serial cu desene animate inspirat de această povestire despre animale și astfel filmul m-a îndreptat spre carte.

La Liceul *Mircea Eliade* aveam o bibliotecă bună: cine vroia, cine se inte-

resa, putea citi tot ce prevedea programa școlară la literatura română și universală. În ultimele clase de liceu am citit mai multe cărți cu adevărat serioase, căci datorită lor am putut să-mi întregesc viziunea despre lume, mi-am lărgit cu certitudine orizontul cultural. Cred că nu numai eu, dar și alți colegi de liceu îi suntem recunoscători, în acest sens, dnei Veronica Revuțchi, o bibliotecară ce merită calificativul "foarte bună". Dumneaei știa să ne orienteze clar gusturile și interesele, ne recomanda cărți fără de care, desigur, ar fi greu să te consideri un om cult și un om modern.

Ca student la ASEM, beneficiaz de fondurile extrem de bogate ale bibliotecii de aici. Știu că a fost întemeiată prin eforturile rectorului fondator al ASEM, prof. dr. Paul Bran, în prezent - rector la ASE București, de unde și venise la noi la începutul anilor '90, aducînd circa 50 mii volume de literatură de specialitate.

Desigur, folosesc și literatură virtuală,

mai ales la scrierea tezelor. Uneori, din literatura consultată, din cele 15-20 de surse bibliografice, jumătate o constituie așa-numitele e-books. În genere, totuși, dau preferință cărților în format tradițional, astea parcă inspiră mai multă încredere. Nu e vorba de un "tradiționalism excesiv", care ar fi, chipurile, caracteristic multor basarabeni, e la mijloc o percepere pur personală, deși, am auzit această părere și la alți colegi de facultate. În plus, în format electronic nu au fost trecute nici pe departe toate cărțile de care au nevoie specialistii - chiar și în domeniul meu, aparent, un domeniu prin excelență "virtual". Există o opinie că studentul care a scris o teză de an sau de licență avînd o bibliografie alcătuită numai din e-books nu prezintă probe suficiente că a făcut o lucrare în mod creator, că s-a documentat suficient. Și s-ar putea să aibă dreptate cei care cred așa.

Cîndva am fost un cititor exemplar al Bibliotecii *Ion Creangă*, apoi - al bibliotecii de pe bdul Traian și al celei ruse, *Lomonosov*. Recunosc, luat cu studiile la ASEM, mi-am canalizat interesul și

timpul de lectură aproape că exclusiv literaturii de specialitate. Acum, cînd mă aflu în ultimul an de studii, pot spune că am revenit și la alte genuri de literatură. Datorz această revenire și fratelui meu Viorel Bologan, multiplu campion mondial la șah, dar care citește mult, și nu numai în domeniul unde s-a impus, dar și proză, poezie, îi place teatrul. Dacă e să numesc o lectură de ultimă oră, as aminti cu plăcere romanul lui Liviu Rebreanu *Adam și Eva*. Interesul pentru fabulos, metafizic, insolent mi l-au desteptat și cîteva romane postmoderniste, de Richard Bachs și alți autori din Occident - pe acestea le-am citit grație prietenei mele Tania, care e o mare pasionată de astfel de literatură.

În ciuda aparențelor, bibliotecarii nu au o muncă prea ușoară: cîți cititori, atîtea interese, gusturi, caractere, uneori și... mofturi multe! E bine că există o sărbătoare a bibliotecarilor, e o ocazie sigură de a li se spune un cuvînt de laudă și recunoștință, de a li se înmîna un buchet de flori. Cred însă că lucrătoarele bibliotecilor merită să li se dea mai des flori...

✓ **Mihai TAȘCĂ, jurist,**
redactorul-șef al Revistei de drept privat:

...Îmi telefonează nu de mult un fost profesor de al meu de la facultate:

- Cînd vei fi la serviciu?

Întrucît apartamentul îmi e și birou de lucru, l-am întrebat mirat, la care serviciu se referă.

- Păi, la biblioteca... mi-a răspuns.

Abia atunci am înțeles că o bună parte din cei care mă cunosc, văzîndu-mă atît de des la Biblioteca Publică de Drept de pe str. Armenească, iată, consideră că acolo îmi e și biroul de lucru!

M-am împrietenit cu minunatul colectiv al acestei bibliotecii la puțin timp după deschidere, în decembrie 2001, cînd domnișoara Mariana Harjevschi, directoarea bibliotecii, a acceptat cu bunăvoință să găzduiască lansarea *Revistei de drept privat*. A fost lume multă, dar probabil - și mai multe emoții, căci, așa cum îmi mărturisise Mariana, era, de la deschiderea B.P.D., prima manifestare cu o astfel de anvergură.

De atunci sunt oaspete frecvent al bibliotecii. Puține sunt zilele în care nu merg aici, pentru documentare. Apoi, orice întîlnire, sedință a colegiului de redacție, dar și alte manifestări, cu acordul binevoitor al directoarei, le fixăm la B.P.D.

Chiar din momentul cînd i-am pășit pentru prima dată pragul am constatat că biblioteca este una excepțională, atît din punct de vedere al fondului de carte, cît și al dotării cu tehnică. B.P.D. are un fond de carte de drept de peste 10 000 de exemplare, în diferite limbi: cu precădere în română, dar și în engleză, franceză, rusă. În special, grație Fundației Soros-Moldova, colecția B.P.D. continuă să crească mereu. De asemenea, biblioteca mai are un set de calculatoare, la care orice vizitator poate consulta legislația R. Moldova, a României, a multor altor state din lume; practica judiciară a R. Moldova; poate redacta o lu-

crare sau naviga pe Internet. Puține sunt bibliotecile din R. Moldova care se pot mândri cu asemenea performanțe.

Pentru un pasionat de carte de drept, care încă nu a fost la această bibliotecă, îl introduc în atmosfera acestei importante instituții de cultură și documentare.

La intrare, de obicei ești întâmpinat de dna Tania Munteanu, mereu zîmbitoare, amabilă, care este, așa zice, cartea de vizită a bibliotecii. Am remarcat de îndată profesionalismul dnei T. Munteanu. Reușește de minune să se descurce cu toate: înregistrarea cititorilor, eliberarea permiselor, împrumutul pe loc sau la domiciliu etc. Bunăvoința d-ei se manifestă și față de publicațiile de specialitate locale, inclusiv față de *Revista de drept privat*. Ori de câte ori am rugat-o să transmită ceva vreunui coleg sau autor, a făcut-o cu bunăvoință și plăcere. Aceeași amabilitate am constatat-o și la domnișoara Ludmila Pegza, colega de post a dnei T. Munteanu, iar de curînd și a dnei Irina Marușciac, revenită la serviciu după o pauză absolut necesară.

La dreapta, în sala de perio-

dice, își fac serviciul două doamne ce întruchipează experiența și maturitatea în fapte. E vorba de dna Silvia Antufiev, care a dedicat activității bibliotecare peste 20 de ani, și dna Galina Catruc, venită din dragoste de carte la bibliotecă din pedagogie. Aici sunt toate edițiile periodice din dotarea bibliotecii: de la cele naționale la cele din Franța, din Rusia, de peste Ocean.... De fiecare

dată cînd am solicitat vreo revistă, chiar dacă sunt deja destul de numeroase, iar cititorii uneori nu le pun la locul lor, am primit-o de îndată.

La stînga de la intrare se află sala de lectură - mare, spațioasă. Aici își fac serviciul domnișoarele Svetlana Andrițchi și Tatiana Nichifor. E cea mai aglomerată sală. Cîteodată nici nu ajung scaune pentru cititori, iar fetele, în asemenea cazuri, mai aduc scaune de la personal.

Sus, la mezanin, se afla Dana Țurcanu, "stăpîna" calculatoarelor. Pasiunea de carte a făcut-o să îmbine studenția cu serviciul. Și reușește de minune. Orice utilizator al calculatoarelor găsește

explicația solicitată sau ajutorul necesar. De curînd Danei i-a venit în ajutor Ludmila Pegza, la rîndul ei substituind-o pe Angela Ciobanu, care actualmente educă două fete gemene: Ionela și Marilena.

Unicul bărbat membru al colectivului B.P.D. e Nicolae Diminiuc. Este cel care face ca tehnica să funcționeze perfect.

Directoarea Mariana Harjevschi, al cărei birou e mereu aglomerat, este liderul incontestabil al colectivului, nu doar prin postul pe care îl ocupă, ci și prin capacitățile și cunoștințele sale. Deși obligațiile de serviciu îi sunt multiple, găsește timp și pentru orice vizitator care-i trece pragul. De curînd Mariana Harjevschi a plecat în SUA, la o stagiere de un an de zile, la biblioteca Universității Indiana din Bloomington. Dar nu dă uitării nici pe o zi echipa de la B.P.D. - le scrie colegelor mesaje e-mail, se interesează cum le merg treburile, ce mai e nou la noi acasă...

Acesta ar fi, în linii foarte mari, "portretul" colectivului de la Biblioteca Publică de Drept. Cred că angajatele de ai-

ci oferă un exemplu cum trebuie să fie un bibliotecar în epoca modernă. Știu cu certitudine că foarte mulți cititori le elogiază felul cum muncesc, amabilitatea, pregătirea profesională temeinică, cultura generală. Mă bucur sincer pentru realizările membrilor echipei B.P.D. și, profitînd de ocazie - apropiata sărbătoare profesională - vreau, prin intermediul revistei *BiblioPolis*, să-i felicit din suflet pe acești neobosiți slujitori ai culturii și informării, urîndu-le să aibă parte de multe bucurii acasă și la locul de muncă.

Grupaj de materiale îngrijit
de VL. POHILĂ și T. GORINCIOI